

LES CABINES DE TELÈFON

1. Guaita les cabines de telèfon dels carrers,
semblen unes cases petitetes per solters.
Portes i finestres són de vidre transparent;
no pots fer-hi el mico perquè et veu tota la gent.
Clic-clac, ja hi he entrat; vejam les instruccions:
aquí dalt hi ha un forat per tirar calerons.
Dos, quatre, set, vuit, cinc, nou, tres.

Ring, ring, ring!

-Digui, digui.

-Hi ha en Bernat?

-No senyor, s'ha equivocat.

-És que això va malament,
hi deu haver un encreuament.

2. S'ha de despenjar, primer de tot, l'auricular;
fins que no se sent un «tuut» seguit no es pot marcar.
Vas ficant els dits en uns petits forats rodons,
i d'altres vegades s'ha d'anar prement botons.
Fas: zero, nou, tres, quan no saps quina hora és,
o bé zero, vuit, zero, que són els bombers,
o zero, zero, tres, si vols saber res.

Ring, ring, ring!

-Digui, digui.

-Hi ha en Bernat?

-Altre cop, s'ha equivocat.

-Ai, dispensi, bona nit.

-I fixi's més on posa el dit.

LES CABINES DE TÉLÉFON